

Μία φοβερή προσέγγιση του αββά Ησαΐα περί της πονηρίας και πανουργίας του διαβόλου.

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 26 Ιανουαρίου 2017 20:50 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Αναλύει το πώς τελικά ο διάβολος καταφέρνει να αποσπά τον άνθρωπο από την προσευχή και την ησυχία και να του φέρνει ταραχή και να τον κάνει συμμετόχο της κακίας του ακόμα και όταν ο πιστός νομίζει ότι τον πολεμά!

Ο αββάς Ησαΐας είπε: «Τούτοις δε πάσι τοις κακοίς κεφαλή εστί μία, η καλουμένη κακία της έχθρας».

Εάν θέλεις να νικήσεις τα πάθη, πρέπει να νικήσεις μονίμως την έχθρα. Εδώ αξίζει να προσέξουμε ιδιαίτερα την σοφία του αγίου. Η αφετηρία των αμαρτιών δεν είναι ούτε ο εγωισμός, ούτε η υπερηφάνεια, ούτε η έλλειψις αγάπης, ούτε η αποστασία, ούτε η αμετανοησία, ούτε κάτι άλλο, αλλά η κακία της έχθρας, το αντίθετο της αρετής.

Ας αναφέρουμε μία άλλη λέξη, η οποία σχετίζεται με την λέξη αρετή, την πανουργία. **Παράγεται από το επίθετο πανούργος, το οποίο προέρχεται από το επίθετο παν και το ουσιαστικό έργον και εκφράζει έννοια αντίθετη προς εκείνη της λέξεως πανοπλία.** Οι δύο λέξεις έχουν ως κοινό συνθετικό το επίθετο παν. Η πανουργία αντιτίθεται προς τις ενέργειες του Θεού οι οποίες μας ενδύουν, αντιτίθεται προς την θεία δόξα, η οποία επικάθεται στην καρδιά μας και μας χορηγεί τα πάντα.

Επομένως η αποσχόλησις, η αγωνία, η μέριμνα να επιδιώξω, να αγωνισθώ και να επιτύχω, δηλαδή κάθε έργο έρχεται σε αντίθεσι με το σχόλασμα, με την ειρήνη, με την αταραξία, που χαρίζει η μέθεξις της θείας δόξης, της θείας ζωής, της θεότητας.

Πανούργο καλούμε τον σατανά. Η αρετή είναι το αποτέλεσμα της ενεργείας του Θεού. Η έχθρα είναι η ιδιότης του εχθρού, του πονηρού δαίμονος. **Αποκαλούμε πανούργο τον σατανά, τον μόνον στην πραγματικότητα εχθρό του ανθρώπου, διότι μας ωθεί σε ποικίλες απασχολήσεις, επιδιώξεις, επιθυμίες, οι οποίες είναι έργα είτε του νου μας, είτε της καρδιάς μας, είτε του θυμικού μας, είτε του βουλευτικού μας. Έτσι, ο μιν εχθρός είναι πανούργος, ο δε απασχολημένος άνθρωπος, ο εργαζόμενος, δεν έχει αρετή, διότι δεν έχει σχολή, ησυχία, διότι δεν βλέπει τον Θεόν.**

Γιατί δεν λέγει η έχθρα αλλά η κακία της έχθρας; Προηγουμένως έλεγε η «πανοπλία των αρετών», ενώ εδώ η «κακία της έχθρας», που είναι η ιδιότης του εχθρού να εκτοξεύη συνεχώς απασχολήσεις, λογισμούς, επιθυμίες. Μου ρίχνει, λόγου χάριν, έναν λογισμό βλασφημίας ή ανηθικότητος ή απιστίας την ώρα της προσευχής. Ο λογισμός αυτός δεν είναι ενέργεια που πηγάζει από εμένα, διότι δεν τον ήθελα, ενώ προσευχόμενος, ήρθε μέσα μου σαν βολίδα. Άρα δεν βλασφήμησα, δεν αμάρτησα.

Ο σατανάς όμως τι πετυχαίνει; Μόνον με τον λογισμό δεν μπορεί να με μολύνη, διότι ο λογισμός είναι ξένος, δεν είναι δικός μου. είμαι υπόλογος για τα δικά μου αμαρτήματα και όχι για τα αμαρτήματα του εχθρού. **Πετυχαίνει όμως ο πονηρός τούτο: να δώση έργο στην διάνοιά μου και εν συνεχεία στην βούλησί μου. η διάνοιά μου τώρα παρακαλεί: Χριστέ μου, συγχώρησέ με, διότι είμαι άθεος.** Με το να το πη, αμέσως η βούλησίς μου στρέφεται σε αυτό και αφήνει την προσευχή, ασχολείται με το πώς να διώξη τον λογισμό της βλασφημίας ή της ανηθικότητος, οπότε αλλάζω αμέσως στάσι, ενέργεια, αφήνω την απάθεια και ολόκληρος γίνομαι ένα πάθος εναντίον αυτού του λογισμού. Το αποτέλεσμα; Νίκησε ο πονηρός, μου έδωσε έργο.

Όπως ρίχνεις το μπαλάκι στα πόδια του μικρού παιδιού και αυτό το αρπάζει και **αρχίζει να παίζει αφήνοντας εσένα ήσυχο, έτσι ακριβώς και ο πονηρός έριξε τον λογισμό, όχι γι' αυτόν τούτον τον λογισμό, αλλά για να μας δώση έργο, να μας δώση απασχόλησι.** Κατά τον ίδιο τρόπο μπορούμε να κατανοούμε όλες τις πανουργίες, όλα όσα προβάλλει ενώπιόν μας ο σατανάς.

Η κακία λοιπόν της έχθρας είναι το αντίθετο της αρετής. Η αρετή είναι το αποτέλεσμα της κοινωνίας μας με τον Θεόν, ενώ η κοινωνία μας με τον πονηρό δαίμονα είναι το αποτέλεσμα των αμαρτιών μας.

Επομένως, αμαρτάνοντας ο άνθρωπος μετέχει των εχθροτήτων, των ιδιοτήτων του πονηρού εχθρού, ενώ κοινωνώντας τον Χριστόν, αποκτά τα θεία χαρίσματα, μετέχει των θείων ιδιοτήτων. **Δηλαδή, όταν ασχολούμαστε με την αμαρτία μας, γινόμαστε μέτοχοι της ζωής του πονηρού δαίμονος και κατά κανόνα ρίγνουμε το βάρος στους άλλους, θεωρώντας του ως αφορμή και αιτία της αμαρτίας μας.** αλλά και αν ακόμη πούμε ότι εγώ φταίω, ο τάλας, ο αμαρτωλός, ο καταραμένος, και τότε πάλι δεν κάνομε τίποτε άλλο, παρά ξεχνάμε τον Θεόν και ασχολούμαστε με το εγώ μας. σπέρνομε άνεμο και θερίζομε καταγίδα. Μία ανεμοφορία υπάρχει στην ζωή μας, διότι έχουμε κοινωνία με το σκότος. Γι' αυτό λέγει ο Κύριος: «Ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά».

Η παρουσία των παθών είναι αποδεικτικό στοιχείο ότι αγαπάμε να είμαστε κοινωνοί του δαίμονος και όχι του Θεού.

"Λόγοι ασκητικοί" ερμηνεία στον αββά Ησαΐα

Αρχ. Αμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

Ινδικτος

[Πηγή](#)

